

वा० रा०

॥१०५॥

दूतदंडः दूतेविहितोदंडः ॥ १० ॥ पापकारिणं राजद्रोहिणं ॥ ११ ॥ अधर्मस्यमूलं अधर्ममूलं दोषोऽपकीर्तिरूपः ॥ १२ ॥ समयेषु स्वस्वामिनियोगानुष्ठानकालेषु ॥ १३ ॥ १४ ॥
मौढ्यं मुंडनं ॥ लक्षणसन्निपातः ॥ दूतयोग्यांकनसंभूतइतितीर्थः ॥ वैरूप्यादीनामेकैकंवा तथा लक्षणानां सन्निपातः सर्वानुष्ठानंवेत्यर्थइत्यन्ये ॥ नोऽस्माकं श्रुतोपिनास्ति ॥
तस्मात्प्रसीदशत्रुघ्नराक्षसेंद्रदुरासद ॥ युक्तयुक्तंविनिश्चित्यदूतदंडोविधीयतां ॥ १ ॥ विभीषणवचःश्रुत्वा रावणोराक्षसेश्वरः ॥ को
पेनमहताविष्टोवाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ १० ॥ नपापानांवधेपापंविद्यतेशत्रुसूदन ॥ तस्मादिमं वधिष्यामिवानरं पापकारिणं ॥ ११ ॥ अ
धर्ममूलं बहुदोषयुक्तमनार्यजुष्टं वचनं निशम्य ॥ उवाच वाक्यं परमार्थतत्त्वं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ॥ १२ ॥ प्रसीदलंकेश्वरराक्षसें
द्रधर्मार्थतत्त्वं वचनं शृणुष्व ॥ दूतानवध्याः समयेपुराजन्सर्वेषु सर्वत्र वदंति संतः ॥ १३ ॥ असंशयं शत्रुरयं प्रवृद्धः कृतं त्यजेनाप्रियम
प्रमेयं ॥ न दूतवध्यं प्रवदंति संतो दूतस्य दृष्टा बहवो हि दंडाः ॥ १४ ॥ वैरूप्यमंगेषुकशाभिघातो मौढ्यं तथा लक्षणसन्निपातः ॥ एताद्दिदूते
प्रवदंति दंडान्वधस्तु दूतस्य ननः श्रुतोस्ति ॥ १५ ॥ कथंच धर्मार्थं विनीतबुद्धिः परावरप्रत्ययनिश्चितार्थः ॥ भवद्विधः कोपवशे हितिष्ठेत्को
पं न गच्छंति हि सत्त्ववंतः ॥ १६ ॥ न धर्मवादेन च लोकवृत्तेन शास्त्रबुद्धिग्रहणेषु वापि ॥ विद्येत कश्चित्तव वीर तुल्यस्त्वं तु त्तमः सर्वसुरासुरा
णां ॥ १७ ॥ पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन ॥ त्वया प्रमेयेण सुरेन्द्रसंघाजिताश्च युद्धेष्वसकृन्नेन्द्राः ॥ इत्थं विध
स्यामरदैत्यशत्रोः शूरस्य वीरस्य तवाजितस्य ॥ कुर्वेति वीरामनसाप्यलीकं प्राणैर्विमुक्ताननुभोः पुराते ॥ न चाप्यस्य कपेर्घाते कंचित्प
श्याम्यहंगुणं ॥ तेष्वयं पात्यतां दंडो यैरयं प्रेषितः कपिः ॥ १८ ॥ दर्शनं तु दूरोपास्तमिति भावः ॥ १९ ॥ परावरप्रत्ययनिश्चितार्थः ॥ उत्कर्षापकर्षज्ञानेन
निश्चितकार्यः ॥ १६ ॥ किंच त्वं नोपदेश्योऽस्माकमित्याह ॥ नेति ॥ शास्त्राणां बुद्ध्या निश्चयात्मिकया ग्रहणेष्वित्यर्थः ॥ १७ ॥ एतदुत्तरं श्लोकद्वयं प्रक्षिप्तमिति कतकः ॥
न चाप्यस्य कपेरिति ॥ १८ ॥

सु० का०

॥१०५॥